

Projev předsedy Senátu Miloše Vystrčila při příležitosti předávání Stříbrných medailí

28.9.2023 - Miloš Vystrčil | Senát PČR

Vážené laureátky a laureáti Stříbrných medailí Senátu, vážení místopředsedové Senátu, vážené senátorky a senátoři, dámy a pánové, vzácní hosté.

Vítejte v Hlavním sále českého Senátu, jehož sídlem je Valdštejnský palác. Zároveň zdravím i všechny u televizních obrazovek.

Dnes je státní svátek – Den české státnosti a my si připomínáme úmrtí našeho světce a patrona svatého Václava – člověka spravedlivého a bohulibého. Vážím si velmi toho, že k Vám mohu již tradičně dnes z českého Senátu promluvit a ocenit osobnosti, o kterých jsem přesvědčen, že si to právě v tento sváteční den skutečně zaslouží.

Když totiž potřebuje náš národ posílit sebevědomí, dodat si energii nebo odvahu, připomínáme si svatého Václava. V Praze na Václavském náměstí se například scházíme u jeho sochy. Svatý Václav je historicky zdrojem naší síly a sebedůvěry, je symbolem naší suverenity a státnosti.

A jak je to tedy s námi, s jednotlivci? Co my děláme, když potřebujeme pomoci? Když potřebujeme podpořit, povzbudit, posílit sebevědomí? Když hledáme radu, řešení, inspiraci nebo oporu? Většinou se obracíme se na své blízké. Na manželku, manžela, partnerku, partnera, rodiče, bavíme se s dětmi, s příbuznými, přáteli a kamarády nebo kolegy. Také někdy chceme, aby nás podpořil nebo nám pomohl stát, chceme, abychom státu mohli věřit a abychom se na něj mohli spolehnout. A nezapomínejme na to, že to máme ve svých rukou.

Je ale pravdou, že ne vždy se pomoci dočkáme a jsou také případy, kdy běžná pomoc nestačí. Někdy to, co nás potká, je prostě větší než my sami a my nevíme, jak dál. A pak se najednou někdy ukáže, že je ochoten pomoci ještě někdo další. Někdo, koho neznáme, kdo není ani příbuzným ani kamarádem ani státem. Zkrátka, mezi námi žijí lidé, kteří se z vlastní vůle, mnohem více než my ostatní, ponořili do života těch druhých a pomáhají. Jejich životní příběhy jsou nádherné, pokorné a fascinující. A já jsem velmi rád, že dnes jsou někteří z těchto lidí mezi námi. Proto mi dovolu a já si to neodpustím alespoň střípky těch jejich životních příběhů zmínit.

Je tady mezi námi chlapík, který je úspěšný podnikatel a on se rozhodl, že bude pomáhat a že bude lidi chránit, a to nejen v Česku ale i za hranicemi. A to bez ohledu na riziko, které podstupuje.

Je tady mezi námi muž, který píše o tom, jak jsme žili a jak bychom měli žít. A také napsal o tom, jakou zažil bolest, abychom si uvědomili, jaký je velký význam lásky a vzájemné sounáležitosti.

Od dalšího z oceněných jsem poprvé uslyšel větu o tom, že bez odvahy by všechny ostatní lidské ctnosti byly vdovy. Jsou to právě ctnosti božské a ctnosti lidské, které jsou pilíři našeho bytí. Ten, kdo je neúprosně obhajuje, bez ohledu na důsledky pro svůj světský i duchovní život, koná obrovskou službu pro nás pro všechny.

Další oceněný mi řekl: „Pro mě existuje jenom jedna hudba. Nemám rád dělení na žánry a již vůbec nemám rád dělení lidí například podle rasy nebo původu.“ Mladí lidé s talentem jsou solí a nadějí. A zejména potom ti, kteří se vrací. Ti, kteří nerozdělují, ale spojují.

Jsou také lidé – a jsou mezi námi – kteří chodí tam, odkud ostatní utíkají. Vytváří nový prostor. Jsou odvážní a schopní a starají se o ty nejslabší, o ty, co se sami o sebe postarat neumí. A dokonce k tomu umí strhnout i ostatní. Od těch bychom se měli učit.

Předpokládám, že jsme to někteří možná zažili. Situace je zoufalá, je bezvýchodná. A najednou se objeví – ne není to anděl, je to mladá žena, která myslí na ostatní, pomáhá a vyřeší i bezvýchodnou situaci. A my jsme potom rádi, že se můžeme připojit.

Jsou čtyři. Šli do soutěže s těmi nejlepšími, tvrdě pracovali a ovládli dvacet mrakodrapů na Manhattanu. Těším se na Vaše další kroky, pánové. Čekáme od vás ještě chytřejší služby, a ještě chytřejší řešení.

Řídí se heslem Tomáše Bati. To heslo zní „nenapodobovat, ale být alespoň o krok před ostatními“. Nebojí se prolamovat společenská tabu a jít svojí cestou. Tento styl a způsob podnikání naše země moc potřebuje.

Scientia est potentia – věda je síla, vědění je moc. Věda je síla a pouze země, která si to dokáže uvědomit, bude úspěšná. Věda je zlatý grál a ti, co to umí vysvětlit, mají obrovskou cenu a jsou velmi důležití. Vlastně se ani zaplatit nedají.

Emil Zátopek prý kdysi řekl, že když nemůže, tak přidá. Pak tady máme oceněnou, která také nemůže a přitom pomáhá. A to je pro mě víc než to, co dokázal Emil Zátopek.

Vylézt na osmitisícovou horu a potom na oslavu založit na úpatí hor – třeba K2 – v Pákistánu nemocnici a potom ještě přidat školu a další zařízení a starat se o ně. To je skutečně speciální a originální výkon a způsob oslavy. I takoví jsou dnes mezi námi.

Pokud vidíte fotografii a na té fotografii něco, čeho jste si nikdy nevšimli, tak to se stalo, že se někdo právě s vámi podělil o svůj velký talent. Rozdělil se o schopnost vidět svět očima, které nemá každý. Vážme si toho a děkujeme za to.

Když se podíváme na hvězdnou oblohu – a budeme mít dobrý dalekohled – tak uvidíme třeba malou planetku, která se jmenuje Slavonice. Tu planetku pojmenovala jedna paní, která je nesmírně pečlivá a trpělivá. A těch planetek, které by takto mohly vyprávět, je mnohem více. A je to důležité, protože pečlivost a trpělivost znamená možnost dosáhnout tam, kam si myslíme, že bychom nikdy jinak nedosáhli.

Tolik alespoň malé střípky k našim laureátkám a laureátům. Přiznávám, že bylo velmi těžké vybrat vás jen 17. Takových lidí u nás žije určitě mnohem více. A i proto považuji za důležité ještě říci, že Stříbrné medaile předsedy Senátu nejsou pouze o oceněných. Moc bych si přál, abychom si právě i prostřednictvím oceněných dokázali uvědomit a připustit, že máme navíc. Že máme navíc, pokud se nebudeme oslabovat, ale budeme si pomáhat. Že máme navíc, pokud si nebudeme lhát, ale budeme si říkat pravdu. Že máme navíc, pokud nebudeme šlapat po vlastní historické paměti a nebudeme věřit nesmyslům. Zdrojem spokojeného života není ani závist ani populismus ani drtivá porážka soupeře. Zdrojem spokojeného života jsou slušní lidé, kteří žijí ve svobodné zemi.

Na úplný závěr ještě jen krátce k laureátům. Stříbrnou medaili, vážené laureátky, vážení laureáti, jste nedostali ani tak za to, co umíte a co jste dokázali, od toho jsou spíše jiná ocenění. Stříbrnou medaili máte především za to, jací jste a jak žijete. Budiž tedy pro vás tato Stříbrná medaile nejen oceněním, nýbrž i stálou připomínkou toho, že nejtěžší je vytrvat, že nejtěžší je nesejít z cesty a že nyní je to nejen pro vás, ale pro nás všechny, ještě mnohem důležitější než dříve.

Děkuji vám za to, jací jste a všem děkuji za pozornost.

<https://www.senat.cz/zpravodajstvi/zprava.php?id=3635>